

Stervensgenade

William Bridge

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 26

- | | |
|--------------------------------|---------------------|
| 1. Het lied van de engelen | Archibald Alexander |
| 2. Hoe lees ik de Bijbel? | Thomas Watson |
| 3. De menswording van Christus | Thomas Boston |

Jaargang 26 – nummer 4 – maart 2024

Toelichting foto omslag:

Er zijn weinig dingen zo moeilijk als sterven. Wanneer men zich bewust is dat de dood nadert, is werkelijke overgave een belangrijke deugd. William Bridge neemt ons mee naar de voet van het kruis. Daar horen we hoe Christus Zich overgeeft aan Zijn Vader, nasprekend wat de teksten uit het Oude Testament Hem voorzegden. Zo mogen wij op onze beurt Hem weer naspreken en onszelf te rusten leggen, elke avond voor het slapen gaan, en straks als onze tijd van sterven daar is. Er zijn misschien ook weinig dingen zo eenvoudig als sterven – Christus is ons voorgedaan.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Soul-Resignation Into the Hands of God

Bron: The Works of the Reverend William Bridge, Volume 5 (London: 1845)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Stervensgenade

‘Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.’

Lukas 23:46.

De laatste woorden die Christus aan het kruis sprak, vormen het zevende kruiswoord. Van alle kruiswoorden spreekt deze het meest tot onze verbeelding. ‘In Uw handen’, dat is: onder Uw hoede, in Uw zorg en voor Uw rekening.

Gods handen

God heeft geen handen, want Hij is een Geest. Onder Zijn handen moeten wij echter Zijn bescherming, bewaring en zorg verstaan. Dit komt ook voor in Numeri 33:1: ‘Dit zijn de reizen van de kinderen Israëls, die uit Egypteland uitgetrokken zijn, naar hun legers, door de hand van Mozes en Aäron.’ De vertalers leggen hier ‘de hand van Mozes en Aäron’ ook uit als ‘onder de hoede van Mozes en Aäron’. Dit blijkt uit Numeri 31:49, waar de aanvoerders van het leger zeggen: ‘Uw knechten hebben opgenomen de som van de krijgslieden, die onder onze hoede geweest zijn’ (naar de KJV). De kanttekening vermeldt dat hier in het Hebreeuws ‘onder onze hand’ staat. Dit komt ook voor in Psalm 91:11: ‘Want Hij zal Zijn engelen aangaande u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen.’

Onder Gods handen moeten we daarom Zijn bewaring verstaan. ‘Vader, in Uw bewaring, beveel Ik Mijn geest.’ In het Grieks wordt hier de vorm ‘παραθησομαι’ gebruikt, wat ‘Ik zal bevelen’ betekent. Onze Zaligmaker volgt echter de Septuaginta, waarin de betreffende woorden uit Psalm 31:6 uit het Hebreeuws zijn vertaald. In het Hebreeuws is het gebruikelijk om in plaats van de tegenwoordige, de toekomstige tijd te gebruiken. Ik zal Mijn geest bevelen, of: Ik beveel Mijn geest, dat is: Mijn ziel. Ik beveel Mijzelf, maar in het bijzonder Mijn ziel. Hetgeen Christus beval, was Zijn geest. De Persoon aan Wie Hij Zijn ziel overgaf, was Zijn Vader. De tijd waarop Hij Zijn ziel overgaf, was het moment van Zijn dood, want toen Hij dit gezegd had, gaf Hij de geest.

Waarom Christus op dit moment Zijn ziel aan God beval

U vraagt waarom Christus Zich juist op dit moment aan God overgaf en Zijn ziel aan Hem beval. Ik antwoord dat daar verschillende redenen voor zijn.

1. Christus getuigde daarmee dat Hij Zijn vertrouwen in God als Vader niet verloren was. In het vorige kruiswoord had Hij het uitgeschreeuwd en gezegd: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Als Hij zo was gestorven, zou u kunnen denken dat Hij Zijn vertrouwen verloren had. Maar nu Hij met dit zevende kruiswoord afsluit, laat Hij zien dat God Hem niet verlaten heeft en dat Hij Zijn vertrouwen in God niet verloren heeft. Een stervende christen kan in doodsangst zijn tijdens het begin van zijn ziekte, maar toch liefelijk geloven op het einde. In het voorgaande deel van Zijn lijden verkeerde Christus in doodsangst, maar Hij eindigt in de volle verzekerdheid van het geloof: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.'
2. Christus beval met het zevende kruiswoord de ziel van allen voor wie Hij gestorven was, in Gods handen. Door de eeuwige Geest offerde Hij Zichzelf aan God, voor ons, als onze plaatsvervanger. Zoals Christus in Zijn gebed in Johannes 17 niet alleen bad voor Zichzelf, maar ook voor ons, zo beval Hij met deze daad ook de ziel en geest van hen voor wie Hij gestorven was, in Gods handen. Zoals Hij stierf in onze plaats, zo zei Hij ook namens ons: 'Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest.' Wanneer was het voor Hem meer gepast om dit te doen dan aan het einde van Zijn lijden?
3. Christus was hierin een voorbeeld voor ons. Als wij lijden of sterven, moeten we de dood tegemoet treden met de Schrift in ons hart en onze mond. Jezus' kruiswoord was immers een Schriftwoord, zoals u kunt lezen in Psalm 31:6. Evenzo moeten wij gelovig lijden en sterven en onszelf met onze ziel overgeven in de hand van God als onze Vader. Het is zeker dat Christus met dit doel deze woorden sprak. Hij had immers Zelf gesproken dat Hij macht had om Zijn leven af te leggen en het weer op te nemen. Als Hij de macht had om Zijn leven Zelf weer op

te nemen, waarom beval Hij het dan in Gods hand, als een pand dat voor Hem bewaard moest worden?

Zonder twijfel deed Hij dit om voor ons tot voorbeeld te zijn in het overgeven van de ziel in Gods handen. We kunnen hier de volgende dingen uit leren:

- a. Het is een goede zaak om onze ziel over te geven in de handen van God, in het bijzonder op het moment van onze dood en in het zwaarste lijden. Wat Christus deed als ons voorbeeld, is ook voor ons goed om te doen. Christus deed het voor ons. Daarom is het voor ons altijd goed om dit te doen, in het bijzonder op sommige momenten en vooral in de tijd van ons sterven en wanneer we lijden.
- b. Het is onze plicht en we zijn het aan God verschuldigd. Wanneer we onze ziel en onszelf aan God overgeven, is dit niet anders dan een geloofsdaad, waarmee wij onszelf onder de macht, wijsheid en genade van God stellen. Zo beveelt God ons en beschikt Hij over ons volgens Zijn goede wil. Het is onze plicht en het is Gods recht. Is het niet de plicht van een ondergeschikte om zichzelf en zijn wil te schikken naar de wil en handen van zijn meerdere? Moet een vrouw haar wil niet neigen naar de wil van haar echtgenoot? De dienstknecht naar de wil van zijn meester? Het kind naar de wil van zijn vader? Is God niet veel meer dan onze meerdere? Is Hij niet ook onze Echtgenoot, onze Heere, onze Vader op de meest geestelijke manier? Daarom is het zonder twijfel zowel Gods recht als onze plicht dat wij onze ziel overgeven.
- c. Het is voor ons ook een winstgevende daad. We maken van een nood een deugd. Zijn er veiligere handen waar onze ziel zou kunnen schuilen? Als iemand iets niet zelf kan bewaren, maar het aan anderen moet toevertrouwen, dan doet hij dit in de veiligste handen die hij kan vinden. Degene die hij vertrouwt, moet aan drie eigenschappen voldoen: macht, wijsheid en liefde. Degene aan wie ik iets in bewaring geef, moet in staat zijn het te beschermen tegen geweld. Anders biedt hij geen veilige plaats. Als hij echter genoeg macht heeft en in

staat is om het voor mij te bewaken, maar daarbij een verkwister en verspiller en geen wijs man is, dan zal ik de plaats die hij biedt niet als veilig beschouwen. Hij kan mijn pand niet bewaren. En al was hij nog zo wijs, maar niet mijn vriend, dan zou ik hem ook niet vertrouwen met een zaak van grote waarde. Wanneer een man echter vaardig, wijs en vriendelijk is, dan is zijn hand een veilige hand om mijn pand te bewaken.

Wel, God heeft al deze eigenschappen. Hij is almachtig, oneindig, wijs en onze beste Vriend en Bekende. Daarom zegt de apostel ook: 'Want ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag' (2 Tim. 1:12). Het is alsof hij vraagt: 'Beschuldigt u mij dat ik te veel waag voor de zaak van het Evangelie? Daarom heb ik het slechts neergelegd voor God. Ik ben verzekerd dat Hij mijn vertrouwen niet zal beschamen. Hij zal het eerlijk en oprecht voor mij bewaken. Hij is bekwaam, dat heb ik van Hem ondervonden. Want ik weet, Wie ik geloofd heb. Hij is geen vreemde voor mij en ik ben ervan overtuigd dat Hij het voor mij zal bewaren tot die dag.' Gods hand is daarom de veiligste hand.

- d. En nogmaals, wij zullen zelf verantwoordelijk zijn, wanneer we ons en onze ziel niet toevertrouwen en overgeven aan God. Als een vrouw een kind moet verzorgen en ze gaat naar het buitenland zonder het kind aan veilige handen toe te vertrouwen en het kind raakt gewond, dan is zij daar verantwoordelijk voor. Als wij onze ziel in Gods handen bevelen, draagt Hij er de verantwoordelijkheid voor. 'Wat ik bij Hem heb weggelegd, zal Hij bewaren tot die dag' (naar 2 Tim. 1:12), zegt Paulus. Als wij onze ziel daarom niet in Zijn handen overgeven om bewaard te worden en we gewond raken, dan zijn we daarvoor zelf verantwoordelijk. En wij zijn zeker niet in staat om voor onze eigen ziel te antwoorden. Daarom is het een goede zaak om onze ziel over te geven en toe te vertrouwen aan God.

We zullen daar op veel manieren voordeel van hebben. Wanneer we onszelf en onze ziel aan God bevelen, is dat de toegang tot veel weldaden, genade en troost.

Toegang tot genade en zegen

Wat betreft de genade en zegeningen: er is geen grotere zegen in deze wereld dan uzelf lief te hebben. Om naast God uzelf lief te hebben en vrij te zijn van al het andere. Paulus noemde het een zegen om alle gemakken van deze wereld te hebben en niet onder de macht van iemand te zijn, maar vrij van allen, door onszelf, onze ziel en onze wil over te geven aan God. Ware vrijheid bestaat in volledige overgave aan God. Wie is zo vrij als Christus en tegelijk even onderdanig aan Gods wil als Christus? 'Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.' Er is geen andere manier om uzelf lief te hebben, dan door uzelf aan God over te geven. Vermaakt een bedelares zich niet het meest wanneer ze met een prins in het huwelijk treedt?

Is er een grotere zegen in deze wereld of in de toekomst, dan God te genieten? U zult God ervaren als u afziet van uzelf en u overgeeft aan God. Dan zal God Zichzelf aan u schenken. Zo zien we ook dat God de Vader de Geest niet eerder in zo'n rijke mate over Christus uitstortte, dan toen Christus Zijn geest aan de Vader beval. Wat wij aan God overgeven, zal Hij in rijkere mate aan ons teruggeven. Als wij onszelf aan Hem bevelen, zal Hij ons niet alleen onszelf teruggeven, maar Zichzelf aan ons schenken. Als wij onze Geest aan Hem overgeven, zal Hij ons Zijn Geest geven. Zo is het een ingang tot deze genade wanneer we onze ziel aan Hem bevelen.

Daarbij zult u allen zeggen dat het een grote genade en zegen is als uw gebeden en begeerten vervuld worden. Lees daarom wat de psalmist zegt in Psalm 37:4, 5: 'Verlustig u in de HEERE, zo zal Hij u geven de begeerten van uw hart. Wentel uw weg op de HEERE, en vertrouw op Hem; Hij zal het maken.' Mogelijk zegt u: 'Ik bid en span mij in. Toch gebeurt de zaak waar ik zo voor bid en zo veel moeite voor doe, niet!' Wentel uw weg dan op de Heere. Geef uw weg aan Hem over, Hij zal het maken.

Ik herinner me een merkwaardig verhaal dat Thaulerus vertelde. Deze Thaulerus leefde in het begin van de Duitse Reformatie, vlak voor de tijd van Luther. Luther scheen hem boven alle andere schrijvers te waarderen. Hij zei: 'Geef mij toch Thaulerus, de voortreffelijke auteur.' Deze Thaulerus vertelt ons van een zekere vrouw, die zo'n groot recht in de hemel had, dat ze alles wat ze in haar gebed vroeg, uit Gods handen ontving.

Daarom kwamen verschillende mensen tot haar, om te vragen of zij ook voor hen wilde bidden. Dit beloofde ze. Soms vergat ze dit echter. Thaulerus vertelde dat, ondanks dat, de wensen van haar vrienden toch vervuld werden. Zij kwamen naar de vrouw toe om haar te bedanken voor haar gebeden. Dan zei ze: 'Het schaamrood staat me op de kaken, want als u genade hebt ontvangen dan hebt u dat niet aan mij te danken, want ik ben u vergeten.' Vervolgens begaf zij zich in gebed en vroeg God haar te vertellen wat de reden was dat Hij de verlangde genaden had geschonken, ook al had zij er niet voor gebeden. Thaulerus zei dat zij het volgende antwoord van God ontving: 'Hoor, Mijn dochter, op de dag dat u uw wil aan Mij bevolen hebt, heb Ik Mijn wil aan u gegeven.' De waarheid is dus dat er geen andere weg is om te krijgen wat wij wensen, dan door onze wil aan God over te geven. Dus als we onszelf of onze ziel aan God overgeven, opent dat de weg om veel genade te ontvangen.

Het opent niet alleen de weg voor veel zegeningen, maar ook voor veel genadegaven en plichten. Van welke genadegave of plicht wilt u een voorbeeld? Van het gebed? Wanneer u uw ziel overgeeft, gaan de sluizen van het gebed open. En, zoals iemand terecht opmerkte, al bidt u nog zo lang of luidkeels, als u uw ziel en wil niet aan God overgeeft, is uw gebed waardeloos. Het is in zichzelf tegenstrijdig.

Of wilt u een voorbeeld van het geloof? Geloof is vertrouwen op God. Hoe meer u uzelf aan God toevertrouwt, hoe meer u God vertrouwt. Waaruit blijkt een groter vertrouwen, dan dat u uw ziel aan God overgeeft?

Daarbij zult u volledig tevreden zijn met uw toestand, hoedanig die ook zal zijn. Er zijn twee soorten tevredenheid. De ene komt voort uit de volheid van uw genot. De andere vloeit voort uit uw begrip voor de wijze, vormende hand van God. Deze laatste vorm van tevredenheid is de beste en zuiverste. Als u uzelf en uw wil oprecht aan God overgeeft, dan zult u daardoor tevreden zijn.

Ook zult u zich verheugen in God en tegelijk de zonde bewenen. Sommigen treuren over de zonde, maar verzuimen zich te verblijden in God. Sommigen verheugen zich in God, maar hebben geen smart over de zonde. Als ik mijzelf echter volledig aan God beveel, zal ik zowel treuren over mijn zonden als mij in God verblijden.

U zult ook in staat zijn om verleidingen te weerstaan, in het bijzonder die sterke verleiding die zo zwaar op u kan drukken. U bent nu goed gesteld, maar stelt u zich eens voor dat dat niet zo zou zijn, wat zou u dan doen? Wanneer u zich aan God hebt toegewijd, zult u in staat zijn om te zeggen: 'Ik weet niet wat mij zal overkomen, maar ik ben er zeker van dat er niets fout zal gaan, want ik heb mijzelf en mijn wil aan God overgegeven.' Op deze manier is een heilige overgave een ingang tot veel genade en plichten, zoals u ziet.

Troost

Wanneer u uw ziel overgeeft aan God, brengt dat niet alleen veel genade met zich mee, maar ook veel, ja zelfs alle, troost. Een mens kan geen steun vinden in zichzelf of zijn toestand, totdat hij zichzelf, zijn ziel en zijn wil heeft overgegeven aan God. Wanneer u dit doet, kunt u zich vrij voelen. Als iemand zijn rechtszaak in de handen van een bekwaam, gewetensvol man gelegd heeft, is hij gerust. Veel meer nog mogen wij gerust zijn als we onze zaak, onze weg en onze ziel in de handen van God hebben gelegd. 'Wentel uw werken op de HEERE, en uw gedachten zullen bevestigd worden' (Spr. 16:3). Niet uw zaken of werken, maar uw gedachten zullen dan rusten. Alle dingen rusten in hun middelpunt. Is God niet het centrum van ons bestaan?

Des te onverschilliger iemand tegenover veranderingen staat, des te rustiger en kalmer zijn geest is. Wanneer een man zichzelf heeft overgegeven aan God, is hij onaangedaan in alle omstandigheden. Een soldaat marcheert op het bevel van zijn leider onverstoort de ene of de andere kant op, omdat hij zichzelf heeft overgeleverd aan de wijsheid van zijn commandant. Een schaap graast gedachteloos in de ene of de andere weide, omdat het is overgegeven aan de wil van de herder. Als wij onze ziel dus oprecht aan God bevelen hebben, maakt het ons niet uit in welke weide we geleid worden. Wij zijn immers de schapen van Christus.

Ik herinner me een opmerking van Luther tegen Melanchton. Melanchton maakte zich zorgen over kerkelijke zaken en het dieptepunt waarin de kerk verkeerde. Luther schreef hem een brief, waarin hij deze opmerking maakte: 'U bent erg bezorgd en bedroefd, Melanchton, maar Philip moet worden vermaand om te stoppen de wereld te regeren.' Alsof hij zei: 'Philip, u probeert de wereld te sturen en daarom bent u zo terneergeslagen. Geef uw zaak echter over aan God en laat Hem regeren, dan zult u rust hebben en niet bezorgd zijn.'

De enige manier om rust in uw ziel te hebben, is dus door alles op te geven en aan God over te geven. Wanneer u zo van uzelf afziet, brengt dat in ruime mate vergeving, genade en troost met zich mee. Daarom is het een goede en heerlijke zaak om terug te treden en uzelf aan God over te geven.

Hoe u zich moet overgeven

Misschien vraagt u hoe u dit werk van overgave aan God, van uzelf, van uw ziel en van uw wil, moet uitvoeren. Dat moet u niet lichtvaardig of met overdrijving, maar ernstig en plechtig doen. Mensen zeggen gemakkelijk: 'De wil van de Heere geschiede', of 'Gods wil geschiede', of iets dergelijks. Het is één ding om onverschillig tegenover iets te staan en te zeggen 'Gods wil geschiede'. Deze houding is echter moeilijker vol te houden als het er om gaat zichzelf en zijn wil aan God over te geven. Iemand kan in minder belangrijke zaken wat gemakkelijk

zeggen dat Gods wil moet geschieden. Maar het is wat anders om in bijzondere zaken zijn eigen wil vastbesloten te verloochenen en over te geven aan Gods wil. Wanneer u de Schrift onderzoekt, zult u er achter komen dat dit werk ernstig en plechtig werd gedaan.

Dit werk mag dus niet lichtvaardig of op overdreven manier gebeuren. Het mag ook niet gedwongen of pas op het laatst geschieden. U moet ermee beginnen en dit vrijwillig doen. Het eerste wat u moet doen, is uzelf, uw zaak en uw wil, aan God bevelen. Als een stad of dorp wordt belegerd, geeft men zich pas over als de situatie onhoudbaar is. Men wordt dan tot overgave gedwongen. Wanneer wij onszelf en onze wil aan God overgeven, is dat volledig anders.

Pas toen Farao niet langer staande kon blijven, gaf hij toe aan de Israëlieten. Zo zijn er mensen die, als ze het niet langer uit kunnen houden, zeggen: 'Blijkbaar is het Gods wil dat dit gebeurt. Daarom geschiede Gods wil.' Pas wanneer zij niet anders meer kunnen, geven ze zichzelf over aan God. De ware overgave vindt echter vrijwillig en als eerste plaats, niet als laatste en gedwongen.

Het werk mag niet als laatste en onder dwang gebeuren, maar ook niet gedeeltelijk of voor de helft. Het moet volledig en compleet worden uitgevoerd. 'Ik ben Uwe,' sprak David tot God, 'behoud mij,' (Psalm 119:94). Als een man God om genade smeekt, vraagt hij niet om een beetje, maar om volledige genade. Hij zegt niet: 'Verlos mijn lichaam, maar niet mijn ziel', maar: 'O, red mij'. Evenzo zegt hij niet: 'O, verlos mijn ziel, maar niet mijn lichaam', maar: 'Ik ben Uwe, behoud mij'. Als een man kwijtschelding van zijn zonde verlangt, dan verlangt hij die niet voor één zonde, maar voor alle zonden. Als God Zichzelf aan ons geeft, dan schenkt Hij Zichzelf geheel.

Wanneer we onszelf aan God overgeven, is dat een groot offer, een groot geschenk; boven alles moet het een brandoffer zijn. God kan en zal niet minder dan alles aannemen. Wie zich aan God overgeeft, maar een deel achterhoudt, doet als Ananias en Saffira; hij doet alsof hij alles geeft, maar geeft slechts een deel en liegt tegen God.

Net zomin u zich voor een deel of voor de helft mag overgeven, mag u dat onder voorwaarden doen. U moet zich onvoorwaardelijk overgeven. Als u een bediende hebt aangenomen en u vraagt hem iets te doen, kan het gebeuren dat hij tegen u zegt: 'Dit is niet mijn taak. Ik heb met u afgesproken om uw hofmeester te zijn, maar niet uw stalknecht.' of: 'Ik ben aangenomen om uw schrijver te zijn, niet uw kok. Wat u mij wilt laten doen, komt niet overeen met de voorwaarden.' Een belegerde stad stelt eisen aan haar overgave. Maar als een ziel zich oprecht aan God overgeeft, doet zij dit zonder eisen of voorwaarden. 'Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?' vroeg Paulus. Alles wilde hij voor de Heere doen. 'Ik zal terugkeren naar mijn vaders huis en laat hem mij maar tot een huurling maken.' Ontvang mij, Heere, en ik zal geen eisen stellen. Het is een overgave zonder voorwaarden. Het genadeverbond, waarin God Zichzelf aan ons schenkt, is absoluut en onvoorwaardelijk. Zo moet ook het verbond zijn, waarmee wij ons aan Hem bevelen en overgeven. Abraham gaf zich over aan een onbekend lot. Zo moeten ook Abrahams kinderen doen.

Deze overgave moet dus niet onder voorwaarden geschieden, maar ook niet passief of op een onderworpen manier; overgave moet een actieve daad zijn. Een mens kan zich aan Gods wil onderwerpen, maar dat is iets anders dan zichzelf en zijn wil overgeven aan Gods wil. Wanneer een mens zich onderwerpt, legt hij zich rustig neer bij de gebeurtenis. Van iemand wordt gezegd dat hij zichzelf en zijn wil aan God overgeeft, wanneer hij rustig zijn genegenheden overgeeft aan wat het beste is voor hem omdat het Gods wil is.

Ik noem een voorbeeld. Wanneer een dief mijn portemonnee heeft gestolen, onderwerp ik mij daaraan omdat ik er niets aan kan doen. Ik geef mijn wil echter niet over aan zijn wil. Ik laat mijn geld bij hem, maar mijn wil komt niet overeen met de zijne. Ook mijn gevoel en mijn oordeel zijn het niet eens met wat er is gebeurd.

Wanneer een mens zichzelf echter oprecht overgeeft aan God, dan levert hij ook zijn gedachten en oordeel uit aan de wijsheid van God. Dat is meer dan enkel onderworpenheid aan de situatie.

De overgave moet niet passief, maar ook niet leugenachtig en geveinsd gebeuren, maar in alle eenvoud en oprechtheid. We lezen in Psalm 18:45 over de vijanden van de Heere, dat zij zich slechts geveinsd aan Hem overgeven: 'Vreemden zullen zich aan mij onderwerpen' (naar de KJV). In de zijlijn staat hierbij dat deze vijanden gehoorzaamheid veinzen, maar het Hebreeuws schrijft: 'Zij zullen liegen tegen mij'. 'Om de grootheid van Uw sterkte zullen zich Uw vijanden aan U onderwerpen' (Psalm 66:3, naar de KJV). Ook hier wordt bijgevoegd dat het gepaard gaat met een geveinsde gehoorzaamheid en in het Hebreeuws staat er dat zij zullen liegen.

Zo is er een geveinsde gehoorzaamheid, een gehuicheld toegeven, een leugenachtige overgave en onderwerping aan God. De joden vroegen Jeremia of hij voor hen tot God wilde bidden en ze zeiden: 'De HEERE zij tussen ons tot een waarachtig en gewis Getuige: Indien wij niet naar alle woord, waarmee de HEERE, uw God, u tot ons zal zenden, alzo zullen doen!' (Jer. 42:5). Daarop bad Jeremia voor hen tot de Heere, maar zij deden niet wat zij gezegd hadden. Daarop zei Jeremia: 'Gewis, gij hebt uw zielen verleid (...) [zeggende] naar alles, wat de HEERE, onze God, zal zeggen (...) wij zullen het doen.' (Jer. 42:20).

Er is dus een geveinsde onderworpenheid, waarbij iemand die beproefd wordt en angstig is, voorwendt zich te onderwerpen en over te geven aan God. Mogelijk heeft hij gehoord dat dit de enige manier is om zijn wens te verkrijgen. Daarom zal hij dit doen, maar het gaat hem alleen om zichzelf, niet om God. Wanneer hij zich echter oprecht overgeeft, gebeurt dit heel eenvoudig en met een oprecht hart.

Deze overgave moet niet geveinsd en zondig gebeuren, maar moet samengaan met goed doen. Sommigen zeggen: 'Gods wil geschiede' en ze beweren dat zij zichzelf aan God overgeven. Maar, lees 1 Petrus 4:19, waar hij zegt dat dit werk met weldoen moet worden verricht: 'Dat zij hun zielen Hem, als de getrouwe Schepper, aanbevelen met weldoen.' En zo ziet u hoe u dit werk op de juiste manier moet doen.

Het moet ernstig worden gedaan en niet oppervlakkig; vrijwillig en als het eerste wat u doet, niet gedwongen en als laatste; geheel en totaal, niet gedeeltelijk en voor de helft; onvoorwaardelijk en niet onder bepaalde voorwaarden; actief en niet alleen uit onderworpenheid; eenvoudig en oprecht; en met weldoen.

De tijd van overgave

Goed, zult u vragen, maar wanneer moeten we dit werk doen? Dagelijks! Wanneer we dit voor het eerst hebben gedaan, moeten we het steeds opnieuw uitvoeren. Sommige tijden vragen er vooral om dit te doen, maar in het bijzonder op het moment van onze dood.

Ik zei al dat het een dagelijkse plicht is. Soms geeft iemand zijn wil over aan God met betrekking tot zijn gezondheid. Soms gaat het om zijn bezittingen. Een andere keer over zijn relaties. En op weer een ander moment om zijn geestelijke gesteldheid. De psalmist schrijft 'Vertrouw op Hem te allen tijde'. Daarom zeg ik dat wij onszelf met onze ziel en wil altijd aan God moeten overgeven.

Ik noem vijf bijzondere momenten waarop we uitgenodigd worden tot dit werk.

1. Het eerste is als een mens zich tot God bekeert. Hij is dan in de juiste gesteldheid om af te zien van zichzelf en zich aan God over te geven. 'Wat wilt Gij dat ik doen zal?' vroeg Paulus bij zijn eerste bekering. De priesters die offerden, offerden eerst voor zichzelf. Na onze bekering brengen wij dagelijks onze offers. Daarom moeten we ons eerst als een levend offer aan Hem wijden.
2. Wanneer iemand geroepen wordt tot een belangrijk werk, vooral als het zijn krachten te boven gaat, moet hij zich op God werpen. Mozes en David deden dit, en met hen al Gods heiligen, wanneer zij werden geroepen tot grote werken.
3. Als iemand in groot gevaar is, of angstig of bedroefd, dan moet hij zichzelf en zijn wil aan God overgeven. 'Als de Heere behagen in mij heeft, (zegt David) zal Hij mij wederbrengen. En zo niet, Zijn wil geschiede.' Joab zei dat ook toen hij zag dat de vijanden hem omsingelden: 'Laat ons sterk zijn (...) voor de steden

van onze God, de Heere nu doe, wat goed is in Zijn ogen.'

4. Wie zich bij de Heere en Zijn volk aansluit, moet zich juist ook overgeven aan God. Dit deed men in de kerken van Macedonië, zoals Paulus schrijft; 'En zij deden niet alleen, gelijk wij gehoopt hadden, maar gaven zichzelf eerst aan de Heere en daarna aan ons, door de wil van God' (2 Kor. 8:5).
5. Degene die in zware zonde viel, van de Heere afdwaalde en zich niet aan zijn plechtige beloften hield, moet zich in het bijzonder tot de Heere wenden en zich aan Hem overgeven. Onze dagelijkse bekering vraagt hetzelfde van ons als onze eerste bekering.

Toen heel IsraëI was afgedwaald, spoorde Hiskia hen aan tot de Heere terug te keren. 'Verhardt nu uw nek niet, gelijk uw vaderen. Geeft de HEERE de hand' (2 Kron. 30:8). We moeten aan God teruggeven wat we van Hem stalen. Gaven we ons bij onze bekering aan God over en maakten onze zonden vervolgens scheiding tussen Hem en ons? Wanneer we terugkeren naar Hem, worden we geroepen tot herstel en is het onze plicht ons opnieuw aan Hem toe te wijden.

Zo hebben we de speciale momenten besproken waarop we dit werk ter hand moeten nemen, namelijk als we ons bekeren, als we een bijzonder werk uit moeten voeren, als we in groot gevaar zijn, als we ons bij God en Zijn volk voegen en als we terugkeren bij de Heere nadat we afdwaalden.

Overgave in lijden

We worden echter meest tot overgave aan God geroepen als we lijden. Hij staat dan klaar om ons te ontvangen (Ex. 19:4). Staan mensen op het punt om hem te vernietigen, 'op U verlaat zich de arme (Ps. 10:14).

Juist in ons sterven moeten we ons aan God toevertrouwen, want bijzonder op het moment van Zijn sterven vertrouwde Christus Zich toe aan Zijn Vader. Dan keert de ziel terug tot Hem, Die hem

gegeven heeft. De ziel sterft niet en slaapt niet met het lichaam in het graf, maar keert terug tot Hem, Die de ziel gaf. 'Heden zult Gij met Mij in het paradijs zijn', sprak Christus. De apostel vertelt ons dat het paradijs de derde hemel is, de plaats van heerlijkheid. Paulus zegt: 'Ik heb begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste' (Fil. 1:23).

Hoe kan een mens zeggen dat hij direct na zijn dood bij Christus zal zijn, als zijn ziel sterft en met het lichaam in het graf rust? Paulus zegt dat hij het moeilijk heeft: kijkt hij naar de gemeente, dan verlangt hij te blijven leven; maar zelf zou hij wensen te sterven. Als ziel en lichaam echter sterven, waarom verlangt Paulus er dan niet naar om te leven? Bij het sterven keren ziel en geest terug tot de Gever ervan. Daarom is het gepast voor een mens om zich voor zijn sterven aan God over te geven.

Wanneer iemand sterft en zijn ziel naar de hemel gaat, dan moet deze eerst door het land van de vijand. Satan is immers 'de overste van de macht der lucht' (naar Ef. 4:2). De lucht is vol duivelen (vgl. Ef. 6:12). Daarom heeft de ziel een goede geleide nodig om dit vijandig land te doorkruisen. Dit escorte ontvangt een mens door zijn ziel in de handen van God te bevelen.

Als iemand sterft, gaat hij de oceaan van de eeuwigheid in. Zoals God over onze tijd in het heden beschikt, zo doet Hij dat ook in de eeuwigheid. Het is gepast als wij Zijn soevereiniteit over ons erkennen met betrekking tot de eeuwigheid. Het moment van ons sterven is in het bijzonder geschikt om ons aan God over te geven, om voor eeuwig door Hem geleid en geregeerd te worden.

Als een mens sterft, worden ziel en lichaam gescheiden. U laat los wat u het liefste is. Als een man zijn kinderen moet verlaten, of zaken waaraan hij gehecht is, geeft hij dit in de veiligste handen die hij kent. Het sterven brengt een nog grotere scheiding. Juist dan moeten wij onszelf en onze ziel aan God bevelen, zoals Christus deed: 'Vader, in Uw handen beveel ik Mijn geest.'

Mogelijk vraagt u zich af hoe u uzelf en uw ziel in uw stervensuur aan God over kunt geven, zodat u het pand opnieuw tot uw troost zult ontvangen.

Het is goed om hierover na te denken. Wij weten niet hoe snel wij tot dit stervenswerk geroepen zullen worden. Als de kaars net brandt, kan hij makkelijk doven. Ook als hij al lang gebrand heeft, kan hij snel uitgaan. Het was het verlangen van Dionysius dat het laatste kruiswoord van Christus ook zijn laatste woord zou zijn.

Wenst u uw leven, volgens het voorbeeld van Christus, te eindigen met deze genadige overgave? Dan moet u er zeker van zijn dat u uw ziel tijdens uw leven niet van God weghoudt en aan iets anders toewijdt. Koos u voor andere dingen, dan zal het ijdel zijn als u bij uw sterven Christus' laatste woorden uitspreekt. Als iemand gaat sterven, maakt hij zijn testament op. In de eerste plaats zegt hij dan: 'Ik geef mijn ziel aan God.' Vervolgens bestemt hij zijn landerijen, huizen of geld voor zijn vrouw, kinderen, vrienden of kennissen, zoals hij dat zich voorgenomen heeft.

Maar stelt u zich voor dat iemand zijn land of huis weggeeft, terwijl hij het eerder al had verkocht of geschonken. Kan zijn wil dan uitgevoerd worden? Zal men dan niet zeggen: 'Dit kan hij niet weggeven, want hij heeft het al eerder verkocht of afgestaan'? Zo is het ook met de ziel. Als u bij uw dood zegt dat uw ziel voor God is, terwijl u haar eerder hebt verkocht, voor oneerlijke winst of verachtelijke genoegens, hoe kunt u uw ziel dan aan God bevelen als u sterft? Zal de Heere dan niet zeggen: 'Nee, u kunt Mij uw ziel niet meer geven, u hebt haar al eerder verkocht?' Zorg er daarom voor dat u uw ziel niet tijdens uw leven weghoudt van God want als u zich pas op uw doodsbed aan God overgeeft, zult u zijn als een man die zijn testament opmaakt, terwijl hij niet bij zijn verstand is.

Maak God tot uw Vriend

Als u uw ziel aan God overgeeft voordat u sterft, zult u dit pand getroost terugkrijgen. Vergeet dan niet God tot uw Vriend te maken

in uw leven, zodat u in uw sterven in Hem kunt rusten. Wie vertrouwt een juweel toe aan de handen van een vreemde of vijand?

Richteren beschrijft dat de Israëlieten de Heere verzochten en andere goden dienden. Ze riepen tot Hem en vroegen Hem hen te verlossen van hun vijanden. Hij zegt: 'Gaat heen, roept tot de goden, die gij verkoren hebt; laten die u verlossen, ter tijd van uw benauwdheid' (Richt. 10:14). Als we gezond zijn en onze eigen pleziertjes najagen, ons eigen voordeel zoeken en in onze zonden blijven, zal de Heere tegen ons zeggen: 'Ga en roep tot de goden, die u gediend hebt. Ga en geef uw ziel in hun handen over en laat hen u helpen, als zij kunnen.' Niemand wil rusten of dat wat hij liefheeft overgeven in de handen van een vreemde of vijand. Laten wij daarom God tot onze Vriend maken, terwijl we nog leven en gezond zijn.

En niet alleen dat, maar zorg dat u er zeker van bent dat God uw Vriend en Vader is. God kan immers wel onze Vriend zijn, maar als wij dat zelf niet weten, kunnen we onze ziel niet aan Hem bevelen als we sterven. Paulus zei: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.' (2 Tim. 1:12).

Het is zwaar als een twijfelende ziel niet met zekerheid kan zeggen 'Vader' en zijn ziel niet over kan geven, zoals Christus dat deed. Waarom leeft u met hoop die gemengd is met onzekerheid? Is het nu niet de tijd om zekerheid te krijgen? Werk des te harder om tot meer verzekerdheid te komen. Hoe meer zekerheid u zult hebben bij uw sterven, hoe eenvoudiger en oprechter u zult zeggen: 'Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest.'

Als u uw ziel zo in de handen van God beveelt, zult u het pand getroost terugkrijgen. Bekijk eens wat dat pand is, dat God aan u toevertrouwd heeft en bewaar het trouw. Toen Christus heenging, liet Hij ons een pand na. Hij liet enkele zaken na en gaf ze in onze handen, Toen Christus heenging, liet hij verschillende schatten

na, namelijk Zijn waarheden, Zijn inzettingen en Zijn gaven. Als u het pand dat Hij u toevertrouwt, Zijn waarheden, inzettingen en gaven niet bewaart, hoe kunt u dan verwachten dat Hij uw ziel zal bewaren?

Let erop hoe Paulus deze twee zaken met elkaar verbindt: 'Ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren' (2 Tim. 1:12). En in vers 14: 'Bewaar het goede pand, dat u toebetrouwd is'. Alsof hij hiermee wil zeggen: 'Als wij verlangen dat Christus ons pand bewaart, dan moeten wij het Zijne bewaren.' Sommige dingen heeft de Heere ons toevertrouwd, evenzo vertrouwen wij Hem zaken toe. Als u daarom verlangt dat Hij uw ziel bewaart, draag dan zorg voor Zijn waarheden, inzettingen en wat Hij ook maar aan u nagelaten heeft.

En als u in uw stervensuur uw ziel op juiste manier wilt overgeven, wen uzelf er dan aan om dit dagelijks te doen. Wat u vaak doet, gaat u gemakkelijk af. Kijk naar Christus. U zult zien dat Hij, zodra Hij dichter bij het kruis kwam, in Zijn doodstrijd in de hof, als eerste Zijn wil overgaf aan Zijn Vader. 'Indien het mogelijk is', zei Hij, 'laat deze drinkbeker voorbijgaan. Doch niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.' Als laatste heeft Hij Zijn ziel aan God bevolen.

Zijn lijden begon en eindigde met heilige overgave. Het begon met de onderwerping van Zijn wil en eindigde met de overgave van Zijn ziel. Zo moet u in al uw beproevingen als eerste uw wil onderwerpen aan Gods wil. Dan zult u uw lijden eindigen met de overgave van uw ziel in de handen van God. Hoe vaker u dit tijdens uw leven doet, hoe eenvoudiger het zal zijn om, als u sterft, in waarheid met Christus te zeggen: 'Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest.'

Onderzoek Gods soevereiniteit. Hoe meer uw hart is vervuld met Gods macht, hoe meer u zich kunt overgeven. 'Hij is de HEERE;', zei Eli, 'Hij doe, wat goed is in Zijn ogen!' (1 Sam. 3:18). Zo sprak ook Hizkia: 'Het woord des HEEREN, dat gij gesproken hebt, is goed.' (2 Kon. 20:19).

Let op het voorbeeld van Christus: 'Die gij ziet'. Wanneer u ziet hoe Christus Zich overgeeft, zal dat u ook tot overgave brengen. Dan zult u zeggen: 'Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest.'

Zo heb ik tot u gesproken over dit laatste kruiswoord van Christus. Wij herinneren ons de woorden van onze stervende vrienden. Ze zijn ons dierbaar. Nu hebt u deze levende woorden van een stervende Christus gehoord. U, die de vriend van Christus bent, zult ze onthouden. Moge de Heere ons leren deze woorden te onthouden en daardoor te leren leven en sterven, te arbeiden en te lijden.

Amen.